

2600.

Десетки милиони векове
Прекара Правдата във сън дълбок –
Не се досети да я призове
Всеблагият ни, но разсеян Бог.

Бе Силата единствен свят закон
За всяка земна форма на живот
Навред под слънчевия небосклон
И робство бе горчивият ѝ плод.

Но ето, че намери се Човек
С идеята, че за да е щастлив
В живота твърде кратък и нелек
Законът трябва да е справедлив.

Това той търси докато е жив
И неговият пример е Сизиф.

2601.

От многобройните злини на Дявола,
Изобретени в неговия ад,
Представата за Правда му е давала
Най-много приходи от този свят.

О, колко младост всуе е изтребена,
Изгаряна от адския ѝ плам,
Защото е от чара ѝ обсебена
И смята нейния вертеп за храм!

А Правдата – красиво привидение,
Примамва всички вярващи безспир
Към славно героично погребение
Във името на забранен кумир.

Тя винаги е безпощадно страстна
И на износване не е подвластна.

2602.

*Картината по истински скучай „Салът на Медуза”
(Le Redeau de la Meduse -1819) на Теодор Жерико е икона
на френския романтизъм. От 147 души са
останали живи 15. Имало е и човекоядство.*

Удавници и корабокрушенци
Са слепи за природни красоти,
От Онзи свят са те невъзвращенци,
С очакването Бог да ги прости.

За тях морето е и ще остане
Стихия – преход страшен към смъртта,
Причината за нелечими рани,
Към ада най-широката врата.

Но за художниците маринисти
И въодушевения поет
То извор е на поривите чисти
Към нов куплет, портрет или сонет.

Това, което за едни е зло,
За много други е добре дошло.

2603.

В една планета от особен тип,
Създадена от майката природа,
Животът почва с електронен чип,
Силицият измества въглерода.

Там свръхинтелигентни същества
Не се боят от глад или от жажда,
Ръце, корем, гърди, гръбнак, глава,
От фотоелементи Бог изгражда.

Над всичко упражняват пълна власт,
Компютърът им служи за основа
И всеки глас е електронен глас
Със мнозинство за партия „Обнова”.

А хората от ДНК родени
Във мините работят на три смени.

2604.

*Юлий Цезар (100-44г до н.е.) -
пожизнен диктатор на Рим, е убит
пред Сената от републиканците.*

Убийството на Цезар се оказа
Трагичен край на Свободата в Рим...
Започна политическа проказа
Със дълъг императорски режим.

Защо ли ведра полза не донесе
На Брут окървавеният кинжал? –
Викът за Свобода света разтресе,
Но не разтресе грозния морал.

На трона купища дегенерати
Изреждаха се много векове,
Чудовища с жестокост пребогати,
Самоизбрали се за богове.

При всеки нов бог робите честити
На статуите сменяха главите.

2605.

Възпявам чалгата не като песен,
А като всеобхватен мироглед,
Отдавна в парламента ни пренесен
И укрепен с партийния билет.

Съратници навсякъде намира,
Къде ли не – чак в черквата дори,
И съпротивата парализира
С най-сигурния начин – със пари.

Наука-чалга днес е популярна,
Дарява много хора с много плод,
Тя е лъжлива, мерзка и бездарна,
Но гръмки титли носи и имот.

Навред е тя. Тя вредом побеждава!
И вместо упрек получава слава.

2606.

Да бъдеш автор многообещаващ
Бе твоята нерадостна съдба
И многообещаващ да оставаш
Като поет с партийната тръба.

Очакваше в младежките години
Талантът ти да покори света.
Не би. И с обективните причини
Ти оправдаваше се пред властта.

Ти възмъжа. Надеждата остана,
Че нашето момче от род и сой,
Отхранено със правоверна манна,
Ще стане скоро Нобелов герой.

Дори ковчегът ти – „последно целуване”,
Бе целият пропит със обещания.

2607.

Докато ни прокуждаха, вратата
На къщата ни скърцаше ужасно,
Раздираше с шума си тишината,
А всички други страдахме безгласно.

На ДС-шефа му се бе харесал
Имота ни и искаше по спешност
Във стаите ни да се е нанаесъл
Ведно с идейната си безпогрешност.

Строихме дом, а други го живяха,
Останаха ни спомените скъпи...
Един след друг роднините измряха
Без повече кракът им там да стъпи.

Получихме по-късно сметкосправката
На входа си да заплатим поправката.

2608.

Царисти, комунисти, демократи,
Били сме всички малко или много
И доста робства са от нас възпяти,
А после ги осъдихме най-строго.

Така успяваме да оцелеем,
Родината да пазим от разруха,
Да се преобразяваме умеем –
Храна, не чест, е нужна на търбуха.

По пътя на трикратната промяна
Оказва се, че всеки се изцапа,
Почтен човек за цял не ни остана,
За да спаси на прехода етапа.

Веднъж дори прибяхме до внос,
Но ползата остава под въпрос.

2609.

Големите убийци не убиват,
Дори припадат ако видят кръв,
Със вегетарианство се прикриват
И търсят чужда съвест, с чужда стръв.

Безименни палачи се намират
Да възприемат главната им цел,
А после царят, фюрерът, везирът,
Твърди, че отговорност е поел.

И Злото се индустриализира,
Обезлюдява цели градове,
Веднъж поело пътя си не спира,
Палачите за подвизи зове.

А учените тяхната вина
Наричат със латински имена.

2610.

След алчността за чужда територия,
От старо време още ненаситна,
Държавите са жадни за История
Най-вече ако е кръвопролитна.

Едни и същи кървави събития
Обслужват често няколко държави
И всяка своето кръвопролитие
В учебниците иска да прослави.

Те постоянно си крадат умрелите
И гробовете им се разкопават
На предводителите зарад целите,
Които истините управляват.

А истинската истина коя е
Едва ли някога ще се узнае.

2611.

Безумен страх тираните обгражда
В красивите им крепости-палати
И бързо във омраза се преражда
Към всички непознати и познати.

В главата им най-важните въпроси
Са свързани с тяхната персона,
А който робското тегло не носи
За враг го обявяват на Закона.

Те знаят, че е вски недостоен
За обич, но достоен е за злоба,
На Дявола за да е храбър воин...
Това обаче не разбира Роба.

На гроба им щом гарванът заграчи
С фалшиви сълзи той ще ги оплаче.

2612.

Видя с усмивка старият овчар
Една пчела по пъпа му да пъпли,
Събирайки отвсякъде нектар...
„Медец ще търсиш ти от моя пъп ли?!”

След нея агитаторът червен
Го посети със искане гласа му
Да бъде отнапред определен
За партията му червена само.

А старецът наместо „Не” и „Да”
Разказа му за случката с пчелата,
Но агитаторът за зла беда
На притчата не схвана красотата.

Тъй както беше беден, бос и гол
Затриха го в концлагер „Вълчи дол”.

2613.

Сирак е Бог. Баща си не познава.
Как се е появил на този свят?
Религията отговор не дава –
Поповете загадъчно мълчат.

Къде в Небето своя дом помества?
Съжителства ли със Светия Дух?
Дали обича Ден Рожден да чества,
Щом, че е нероден, се носи слух?

Безброй са хората, които храни,
Макар за всички да е непознат,
А има сред малцината избрани
Такива със по не един палат.

За бедните след земния им край
Подготвил е благоустроен рай.

2614.

Вестта за детски жертвоприношения
За повечето хора не е нова,
Но Хитлер съумява без съмнение
Да им даде промишлена основа.

Науката е днес мобилизирана
С умения на вожда да помогне
Смъртта да процъфти механизирана...
Кой би могъл машината да трогне?!

Във Аушвиц двеста хиляди отрочета
Изстребени са без да са живели...
А съвестта? – Престъпника не сочи тя,
Да я преспят навреме са успели.

Не възприемат хората вината!
За всичко са виновни времената.

2615.

*През август 1940г по поръчка на КГБ
Рамон Меркадер убива Лео Троцки
след като се сприятелява с него.*

Грузинският марксизъм във Русия
Срази еврейските си конкуренти
И Лео Троцки бе един от тях,
Изхвърлени в далечни континенти.

Той беше по-жесток дори от Сталин
Но без на семинарията стажа
И както бе от всички ужким хвален
Бе обвинен във агентура вража.

Скъп данък той плати на суетата,
Че може да разчита на приятел
И че способност има всепризната
Да различи приятел от предател.

И дума даже без да е извикал
Го порази приятелският пикел.

2616.

Тълпата от обезумели люде
Защо така възторжено крещи?
Умрелите ли иска да събуди,
Та Господ втори път да ги прости?

Не! Тя едно нищожество посреща,
Накичено със ордени безброй,
С душица кръвожадна и зловеща,
Но самообявил се за герой.

О, той ги люби всички – старо, младо,
Защото е признат говедовъд
И в неговото наследено стадо
Говеда нови предани растат.

Те шестват устремно през вековете
И слънцето напътствено им свети.

2617.

Участва всеки в тежка надпревара
От болестите зли да се избави
И в себе си подържа светла вяра,
Че може да си купи малко здраве.

Годишно средно седем милиона
Загиват безутешни по Земята,
Защото нямат нужните сто бона
На здравето си да платят цената.

Отлагането на смъртта се плаща
Със суми всенарастващо големи
И много задължения обхваща,
Които бедният не може да поеме.

А гибелта му кой ще се смили
В самоубийствата да причисли?

2618.

Привикваме с военното безумие
Като със някакво природно зло,
А после с героично сладкодумие
Безсъвестно издигаме чело.

Къде е бурното ни възмущение,
Щом гибел сполетява здрав младеж,
Поставен след нарочно обучение
Да изгори като ненужна вещ?

А не след дълго време оцелелите
Съжителстват отново със врага,
Съвместно поменуват изгорелите

И със това затваря се кръга,
Докато дойдат ведри времена
Отново подходящи за война.

2619.

Не съществува гнусно злодеяние,
Невъзхвалявано от вестникар!
Това извършва той без колебание –
Безчестието е природен дар!

Диктатор и продажник... Комбинация,
Създаде формулата на властта,
Държи в желязна хватка цяла нация
Във името на посредствеността!

Животът заменен е със живуркане
(Не мрат все пак другарите от глад)
И продължава устремното гмуркане
Към ада, предварително възпят.

Тиранът може и да е обречен,
Продажникът обаче е всевечен.

2620.

Кога „поет-революционер”
От нашата книжовност бе изпъден?
Той дълго възхваляван бе безспир,
А днес събира лаври в свят отвъден.

Заместен бе от „политик-поет”,
Който стихотворява в парламента
Или във министерски кабинет
Според потребностите на момента.

Успя навреме той да разбере,
Че „дума” със „куршума” се римува
Върху хартия много по-добре
Отколкото където смърт върлува.

Не е обичан, нито твърде мразен,
А е със безразличие наказан.

2621.

Престъпността ни е организирана
Във дезорганизирана държава,
От лъжедемократия раздирана,
А нея кой ще я преодолява?

Израстна като Феникс неочаквана
Изпод комунистическата пепел,
Но днес с горчиви сълзи е оплаквана
От всеки, който нявга я подкрепял.

Треперим пак пред бесърдечни властници,
Превърнати набързо в демократи,
Самопредставящи се за участници
В процеса, който робството разклати.

Това повтарят дълго без умора,
А те са все едни и същи хора!

2622.

Карминените устни на Смъртта
Обичат да целуват по челата
Мъже във възрастта на любовта,
Пожертвани пред храма на войната.

Нататък призовава ги дългът
Кръвта си да превръщат в чуждо злато
И те вървят, вървят, вървят да мрат –
Обречено обезкрилено ято.

И всичко се повтаря пак и пак,
Не липсват поводи да се воюва
Със кой да е въображаем враг,
Планетата докато боледува.

Щом болна е от хиляди години,
Възможно ли е нявга да ѝ мине?

2623.

Каква незабравима, чудна гледка
Предлага Групата на Подмазвача,
Събрана край придворната беседка
В очакване на снимка със Водача!

Усмехнат Той се бавно приближава
И тихото боричкане започва,
До Вожда иска всеки да застава
И с лактите към Него се насочва.

Лицата им обаче са сияйни,
Щом случката ще се документира
И лицемерите, до днес незнайни,
В Историята ще оставят диря.

Все още вредом се намират хора,
Които се гордеят със позора.

2524.

Между идеология и Истина
Е райската градина на Лъжата,
От множество пророци изкористена
За благо на всички по Земята.

Във възхваляването на далечното
И лъчезарно бъдеще е скрита
Непоносимостта към безчовечното
Съвремие със повик за защита.

Идеите превръщат се в религия
И който не желае да повярва,
Набързо окован във вериги е

В затвора дните си за да прекарва,
Измъчван доста често от съмнение
Дали смъртта не носи избавление.

2625.

Човечеството се увеличи
Откакто бях дете четирикратно,
Но виждам през старешките очи,
Че Злото ни обсебва безвъзвратно.

Почетохме го с множество войни,
Две от които станаха световни,
Загинаха безчет мъже, жени,
Деца и старци без вина виновни.

Не Мъдростта, а Глупостта расте
С разрастването на рода човешки...
А престъпленията? – Стават те
От ден на ден по-страшни и по-тежки.

И само политиците ни чисти,
Възседнат ли ни, стават оптимисти.

2626.

*Може ли някой да даде
определение на „велик“?*

Живял във царството си нявга цар
Ведно със поданиците покорни
И с наследения природен дар
Да властва над слугите си придворни.

Баща си, братята – един след друг
Изтребил, за да работи спокойно,
Но иначе е бил добър съпруг -
Било семейството му многобройно.

Убил и най-големия си син
Като употребил подръчно средство,
А после станал даже властелин
Над няколко държави по съседство.

В иконата със неговия лик
Той е изписан с титлата „велик“.

2627.

Робот-писател е изобретение
На Партията ни непогрешима
И сме признателни с благоговение
На ЦеКа и на ДеСе, че го има.

Той без лице е, но с предначертание
Според партийния канон да пише,
Медал за да получи и признание,
А също и парични знаци свише.

Твори роботът лесно без прекъсване
И произвежда плява всепризната,
Тя трупа се и се множи до втръсване
Във името на пролетариата.

А на върха смени ли се екипа,
Той не умира, а си сменя чипа.

2628.

Харесвам древногръцкото езичество
С божествената му демократичност
По качество и по количество...
Там всеки бог е интересна личност!

Жени, мъже, наравно са представени
Във предоставените им палати,
С амброзия и със нектар снабдявани
И на безсмъртието абонати.

А как е в християнските селения? –
Един единствен Бог с могъщи сили
И ангели без правото на мнение,
Крилата си при Него подслонили.

Но по икономически причини
Олимп бил длъжен в пенсия да мине.

2629.

„Майната му на православието!“

Соломон Паси.

Но същото щом каже за Исляма,
До утре той да доживее няма!

Това го знае Соломон Паси –
Опасно ли е, там не го търси!

В държавата той като червей лази,
Отрова пътка, подлостта го пази,

И явно въплътен във демон зъл
При бедствията е добре дошъл,

За да злорадства и за да се радва,
Когато на началника докладва...

Пред всекиго готов е кръст да чупи
Ако се съгласява да го купи.

Родината? – Отдавна враг е неин.
Аз мисля си дали не е евреин?

2630.

Като река от истини се носи
Речта на всеки рѳден депутат,
Когато отговаря на въпроси
Или участва в някакъв дебат.

Той обвинява, той разобличава
Врага със доказателства безброй
За чест на партия и на държава
Като могъщ митически герой.

Така представителите избрани
Разбойника гromят един във друг
И то успешно, за да не остане
С лице неопетнено никой тук.

Не се ли задържá местенце здраво? –
За кражбите те всички имат право.

2631.

Дали при слънчевите затъмнения
Светилото за малко си почива
От гледката на страшни престъпления,
Които по Земята ни открива?

Отвърща взор от своето създание
И от страстта му към саморазруха,
Сменила нявгашното съзидание
Със озлобеност, за доброто глуха.

Когато свърши кратката прелюдия
Отново с взор планетата обгръща
И вижда - пак препълнена тя с юди е,
И пак картината остава съща.

То продължава да ни наблюдава
И страда, но съвети без да дава.

2632.

Неказващият нищо е подробен,
Словата му са истински порой –
В умението си е безподобен,
Да губи времето на всички той.

Със словоблудство може да удави
Най-търпеливия човек дори
И често безнаказано го прави –
Пари пачели, той, пари, пари!

Във дипломация и политика
Редовно завоюва пост висок,
Готов с езика си да предизвика
Потайна завист у самия Бог.

При всички власти чувства се добре.
Едва ли някой може да го спре.

2633.

*Пачавра леке не хваща.
(Народна поговорка)*

Навсякъде на власт са днес пачаврите,
Навред от хоризонт до хоризонт,
Народът кротко им понася гаврите
И техния непробиваем фронт.

Сред тинята от черни безобразия
Човекът се превръща в нечовек,
Пачаврата обаче смело газии я,
Пачавра си остава тя навек.

И управлява чрез узаконяване
На своите престъпни мръсоти -
Във вестници и радиопредаване
Калта за целите си не пести.

А целите ѝ са наместо с лаври
Страната да покрие със пачаври.

2634.

*Боже, колко антикомунисти имало
в Българската Кинематография!*

Оплаквал се пред цялата Вселена
И жалби от сърцето му извирали,
Докато хора мрели са в „Скравена”,
На него филмите му цензурирали!?

Такива като него дисиденти
Веднага след промяната се пръкнаха,
Преобразиха се във конкуренти
На жертвите и повече не млъкнаха.

Да можеш да се подслониш на завет
Във Българската Кинематография,
Това се разрешаваше да правят
Другари с „прогресивна” биография.

Сега обаче същите другари
Държат под ключ идейните пазари.

2635.

Поставил лявата ръка във джоба,
Взел позата на вездесъщ критик
Безмилостни оценки дава сноба
За Моцарт, за Бетовен, Верди, Григ...

„Бетовен – шумен, Моцарт – предсказуем,
А Григ – един „Солвейг” сълзлив е дал,
Какво е Верди? – Вкъщи щом го чуем
Изключвам музикалния канал”.

Присъди тежки. Той самият вярва
Над авторите, че е извисен
И тази вяра яростно прокарва
Пред всеки несъгласен като мен.

„Кажки кой композитор ти е драг?”
„Харесвам много Оноре Балзак”.

2636.

Бе време на червената победа,
На щедро безнаказани злодеи,
На хора клани, сякаш са говеда,
Във името на смахнати идеи.

Решено бе да продължи войната
Навред със хората недоубити,
Но този път не само за телата,
А за заробването на душите.

Човекът бързо бе поставен в папка
И стиснат в доносите безпощадни
Със много по-болезнена захапка
Дори от зверовете кръвожадни.

За благото на трудовите маси
Той там оставаше и след смъртта си.

2637.

Царете рядко падат постепенно,
Най-често те се срутват изведнъж
За щастие, със радост споделено,
От целия народ на шир и дълж.

Престолът е измамническа мебел,
Изглежда, че е вечен, но не е
И се разбира колко е погребал
От историческото досие.

Особен вид човеци го желаят –
На него господарски да седят,
За тях това е на Земята раят
И рядко проумяват, че грешат.

Бих искал да се сетят за момент,
Че „цар” обида е, не комплимент.

2638.

Когато целият народ потъна
Ведно със всичките деца невръстни
На комунизма в пропастта бездънна
Кой вярваше, че нявга ще възкръсне?

Но той възкръсна. Страшните палачи
Внезапно се събудиха невинни
И се заеха с важните задачи
Да обясняват робските години.

Ченгетата, наричани квартални,
Са вече в Партията на прогреса
И там заети са с дела похвални...
А ОФ-активистите къде са?

Човек тях лесно може да намери
Сред новопроцъфтелите банкери.

2639.

Народът български, добър ли лош ли,
Не вкарва лесно в своя пантеон,
Съзре ли някого с постъпки пошли,
Осъжда го дори да е на трон.

За разлика от Бога не прощава,
Не дава правото на втори шанс
По сметката на придобита слава
Във политическия пасианс.

Търпи безмерно, но любов не ражда
Към управляващия го човек
И строг, суров и мълчалив прегражда
Пътеката към себе си навек.

За него Правдата е господарка
И Левски му е единица мярка.

2640.

Живеем в ера на лица подставени,
Отзад стоят големите злодеи
И истините са така преправени,
Че им завиждат всички фарисеи.

Министри-кукли вредом се навъдиха
Със глас от който нищо не зависи,
Използваха ги, после ги изпъдиха
При други исторически кулиси.

Роди се ново слово „задкулисие”,
Там всеки пъклен план се възприема,
Там се подготвя всяка нова мисия
И всяка избирателна система.

Полека-лека черната комедия
Законно се превръща във трагедия.

2641.

С нарастналата нужда от лъжи
Съдът узаконяваше терора,
А *homo sapiens* се освежи
С рода на заседаващите хора.

Те ценност са в съвременния свят,
Те всичко във живота направляват,
Какво е всяко село или град
Без хората, които заседават?!

Във бъдещето ги съзирам аз
Към стола постоянно присадени,
На всяка власт са те иконостас,
Добре снабдени и добре платени.

Наука, и изкуство, и култура,
Към тях са само просто гарнитура.

2642.

В Историята има много знаци
За престъпления и за терор,
Народ обаче, тъпкан от простаци,
Е пример не за ужас, а позор.

Как влезе тази гмеж във парламента?
Кой гласоподавател ги избра? -
Те идват като на заводска лента
От мрака на партийните недра.

Нима там всички са така безлични?
Навярно не, но главният проблем
Е да се вкарват хора безкритични
И „ако няма, ще ги създадем”.

Така възниква най-необходимия
Модел на *социалната алхимия*.

2643.

Тресе го треска днеска стадиона,
Припадъци, истерия и плач!
Кой ще спечели спортната корона?
Признава реферът: „Инфарктен мач.”

Понасят се закана след закана:
„Ще ви съсипем, ще ви унижим!”
Над футболната Мека „Маракана”
Като над жертвеник се носи дим.

Какви лица, разтегнати в гримаси!
Настъпва сякаш крайт на света
За развълнуваните спортни маси
На кожената топка под властта.

Във името на чест и спортна слава
Това е бизнес, който процъфтява.

2644.

Съдът у нас е скаран със морала,
Народът ни отдавна го прокле –
И него, и партийната централа,
Където всичко свястно свършва зле.

Изискванията са все по-строги
Според правителствения Закон,
Продаваните днес съдийски тоги
Поскъпнали са двойно за сезон.

Но хората надддават ли, наддават,
Боричкат се в съдебния пазар
И всичките бандити се надяват
Да се снабдят със съдия на кяр.

Защото сигурни са без съмнение,
Че е добро капиталовложение.

2645.

След като кралят станал крал
Той много дълго много крал,
Дворец да построи успял
И както си живял умрял.

На син си кралство завещал
И син му също крал без жал,
Богатства доста насъбрал,
Народът страшно оголял.

За бунт получен бил сигнал
И бунтът бързо избуял,
А краля хвърлили с чувал
Да мре в отходния канал.

Това е типова епитафия
За всяка монархична биография.

2646.

Властта не притежава собствен лик,
При все това тя често се сънува
От всеки кандидат за вожд велик,
Решил страната да преобразува.

И тази възлелеяна мечта -
Невероятна, не и невъзможна,
Се съюзява лесно със смъртта
И ражда действителността тревожна.

Във даден миг тя става експлозив
И вече няма как да бъде спряна,
Мнозина мрат, един за да е жив,
Опиянен от кървавата пяна.

И всичките злини неизброими
За свързани с неговото име.

2647.

За ужаса по време на война
Най-честно слово е „неописуем”
И затова от древни времена
Не искаме за него и да чуем.

Геройството е силният магнит,
По-привлекателен от него няма,
„Маршалски жезъл в раницата скрит”
За младжта е вечната реклама.

Разкъсване на тялото чрез взрив,
Предназначено е за враговете,
На нашия велик войник щастлив
„Богинята Победа” ще му свети.

Така било е и така ще бъде
Човек войната докато осъди.

2648.

Дали отпадъците от морала
Са годни за използване повторно?
Така от справедливостта умряла
Ще се поражда правда неуморно.

Големи групи са с това заети,
Не щадят сили, нито капитали,
На Папата в двореца са приети
И там благословия са им дали.

Дори светият спомоществувател
Не е успял да стори от Лъжата
На Истината истински приятел
Със помощта на Библията свята.

Един въпрос обаче ме тревожи:
А Всемогъщия дали ще може?

2649.

Тя бе другарка, а синът другарче -
Добре охранен, мустакат, напет,
И го избра за депутат, макар че
В главата беше нещо не наред.

Възникнаха какви ли не протести,
Но тя подред ги всички изтърпя,
Смутителите укроти с арести
И поста му да закрепил успя.

Набързо пет редакции подкупи,
Лица му за да чистят от позор
И никоя хатъра ѝ не счупи –
Те хвалеха го неуморно в хор.

Сега благоприятен е момента
Да го изпрати в Европарламента.